

A Cafè Central li dec una trena.

Una trena es fa enllaçant tres o més branques de manera que el resultat serà el d'un objecte d'aparença delicada i forta a l'hora, de ritme harmoniós i connotacions d'infinit...

Vaig arribar a Cafè Central de la mà d'un Poeta de les arts i de les lletres i amb ell vaig fer un tros del meu camí a pas de tango. Ball d'arrabal que ballaria pedres i teixiria per un temps moltes poètiques. "*Dona, Another Woman, en Bosch i De Kooning*" va iniciar la llarga trena que enllaçaria accions d'art i accions de vida i trenaria el meu primer fil a CC, travessant les habitacions d'un pis del Born, al cacs antic de Barcelona, entre arquitectes i psicòlogues.

Després "*Poems*", entre café i café, l'Altra Poeta, l'espai compartit, els records, la companyia, la música de jazz,... Després, la malaltia, viscuda com un procés dolorós, però en éll, un trànsit generós i ple de vida que ens deixarà més rics amb cada vers lluminós, implacable, joiós, sensual, i punyent que va escriure. I la mort, que ens interrogaba desde l'altre banda de l'Atlàntic...i l'amor a aquesta llengua nostra que ha fet més universal la nostre història. I ara, la memòria.....

I rellegant escriptures, un provocador dels sentits, imparable, amorós i subtil, teixidor d'aquesta festa de la paraula que és C C, el tercer fil que enllaça aquesta trena, el del llarg camí recorregut pacientment fins al llibre d'art "*Minerva*", teixit de cavalls blancs, peixos abisals, ulls ametllats, "*Què dir dels àngels suspesos en la llum glauca d'un bes?*", el llarg i bellíssim poema del Poeta Amic al qual també li dec la il·lusió per retrobar de nou el camí abandonat de les imatges, el plaer pel gest, per la llum i per les ombres que configuraran i ompliran des de llavors moltes pàgines.

Benet Rossell, David Rosenthal, Antoni Clapés, i tants d'altres, gràcies.